

3. Цивільний кодекс України [текст], чинне законодавство України зі змінами та доповненнями станом на 4 червня 2012 р. : (відповідає офіційному текстові) – К. : "Центр учбової літератури", 2012. – 270 с.

4. Науково-практичний коментар кодексу адміністративного судочинства України / за загальною редакцією О. М. Пасенюка. – К. : Юрінком Інтер, 2009. – 699 с.

5. Енциклопедія цивільного права України / Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України; відп. ред. Я. М. Шевченко. – К. : Ін Юре, 2009. – 952 с.

6. Юридична енциклопедія: в 6 т. / Редкол. : Ю. С. Шемченко (голова редкол.) та ін. – К. : "Укр. енцикл.", 1998.

7. Большой юридический словарь / под ред. А. Я. Сухарева, В. Е. Крутских. – 2-е изд., перераб. и доп. – М. : ИНФА-М, 2004. – 704 с.

8. Юридичні терміни. Тлумачний словник / В. Г. Гончаренко, П. П. Андрушко, Т. П. Базова та ін., за ред. В. Г. Гончаренка. – 2-ге вид., стереотипне. – К. : Либідь, 2004. – 320 с.

9. Братель О. Г. Цивільне право України: посібник для підготовки до іспитів / О. Г. Братель, С. А. Пилипенко. – К.: ФОП Ліпкан, 2010. – 256 с.

10. Процевський В. О. Цивільне право України: Навчальний посібник / В. О. Процевський, О. В. Гаврилюк. – У 2 т. – Харків: ХНПУ ім. Г. С. Сковороди, 2007. – Т.1. – 292 с.

11. Луць В. В. Строки і терміни у цивільному праві : [монографія] / В. В. Луць. – К. : Юрінком Інтер, 2013. – 320 с.

УДК 347.963 (043.2)

Рябченко В. В.,

аспірант,

Юридичний інститут,

Національний авіаційний університет, м. Київ

Науковий керівник: Гончарук С.Т., к.ю.н., професор

ДІЯЛЬНІСТЬ ОРГАНІВ ПРОКУРАТУРИ УКРАЇНИ У СФЕРІ ЗАПОБІГАННЯ І ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ

Проблема поширення корупції в Україні, збільшення різноманітності форм її проявів в процесі становлення і розвитку економічної та політичної системи України, на сьогоднішній день стоїть досить гостро. Необхідність посилення боротьби з цим негативним явищем та наслідками які воно викликає, є одним із основних завдань для всієї держави та її правоохоронних органів.

Певні аспекти в дослідженні корупційних діянь як комплексного поняття розроблено в наукових працях вітчизняних та зарубіжних вчених, зокрема: А. В. Гайдука, О. В. Терещука, М. І. Камлика, Є. В. Невмержицького, А. І. Редьки, М. І. Хавронюка та ін. Зокрема, в кримінально-правовому аспекті корупційні діяння глибоко досліджені у працях Л. В. Багрій-Шахматова, М. І. Мельника, О. О. Дудорова, М. І. Камлика, Н. В. Кузнецової, А. І. Редьки, М. І. Хавронюка.

Відповідно до ч.1 ст. 3 Закону України "Про засади запобігання і протидії корупції", органи прокуратури України здійснюють заходи щодо запобігання та протидії корупції в межах повноважень, визначених Конституцією України та законами [1].

З прийняттям нового Кримінального процесуального кодексу України [2] та Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів у зв'язку з прийняттям Кримінального процесуального кодексу України" [3], посилюється координаційна роль прокуратури у сфері боротьби з корупцією.

Органами прокуратури постійно вживаються заходи щодо запобігання і протидії корупції. У межах компетенції продовжується виконання Державної програми щодо запобігання і протидії корупції на 2011-2015 роки, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 28.11.2011 № 1240 [4].

За останні роки в системі органів прокуратури України, в рамках протидії корупції, відбулися зміни:

- запроваджено спеціалізацію слідчих та прокурорів щодо розслідування кримінальних проваджень про корупційні правопорушення

- створено відділ процесуального керівництва та підтримання державного обвинувачення у кримінальних провадженнях цієї категорії.

Генеральна прокуратура України бере активну участь у заходах з підготовки відповідних проектів нормативно-правових актів та їх опрацюванні. Галузевим підрозділом Генеральної прокуратури України щоквартально проводиться узагальнення стану прокурорського нагляду за виконанням законодавства у сфері запобігання і протидії корупції.

Також, постійно вживаються заходи з удосконалення системи професійного відбору, порядку прийняття на службу в органи прокуратури. Особливо приділяється увага підвищенню кваліфікації кадрів спеціально уповноважених суб'єктів у сфері запобігання і протидії корупції.

З метою реалізації принципу гласності введено в дію механізм систематичного інформування громадськості про результати реагування органів прокуратури України на публікації у засобах масової інформації та факти журналістських розслідувань щодо корупційних діянь.

За інформацією прес-служби Генеральної прокуратури України, у 2012 році слідчими органів прокуратури до суду направлено 1790 кримінальних справ стосовно 2189 обвинувачених, які вчинили 2566 корупційних злочинів.

Так, відповідно до ч. 1 ст. 10 Закону України "Про прокуратуру", генеральний прокурор України та підпорядковані йому прокурори з метою підвищення ефективності протидії злочинності та корупції координують діяльність правоохоронних органів з питань протидії злочинності та корупції [5].

У Генеральній прокуратурі України організацію координаційної діяльності з окремих її напрямів покладено на заступників Генерального прокурора України відповідно до розподілу службових обов'язків. У прокуратурах нижчого рівня за цю роботу відповідають їх керівники. У цілях забезпечення координації,

прокурор скликає координаційні наради, організує робочі групи, витребує статистичну та іншу необхідну інформацію, а також бере участь в організації нарад Координаційного комітету по боротьбі з організованою злочинністю та корупцією при Президенті України. Координація розглядається як пріоритетний, але не єдиний напрямок взаємодії між прокуратурою та іншими правоохоронними відомствами. Основною метою такої взаємодії є сприяння підвищенню ефективності діяльності правоохоронних органів у боротьбі зі злочинністю за рахунок розробки і здійснення узгоджених дій, спрямованих на своєчасне виявлення, розкриття злочинів і запобігання їм. Тобто залежно від аналізу отриманої інформації виникає необхідність спрямовувати скоординовані дії правоохоронних органів на досягнення конкретної мети за рахунок впливу на конкретні види поширених у районі або місті злочинів. Узгодженість дій правоохоронних органів дозволяє комплексно узагальнювати практику застосування законів щодо протидії корупції і готувати обґрунтовані пропозиції щодо поліпшення антикорупційної діяльності.

Література

1. Про засади запобігання і протидії корупції : Закон України від 7 квітня 2011 року №3206-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 40. – Ст. 404 (із змінами, внесеними згідно із законами України від 13 березня 2012 року №4496-VI та від 5 липня 2012 року №5083-VI).

2. Кримінальний процесуальний кодекс України // Голос України. – 2012. – №№90-91.

3. Про внесення змін до деяких законодавчих актів у зв'язку з прийняттям Кримінального процесуального кодексу України : Закон України від 13 квітня 2012 року №4652-VI // Голос України. – 2012. – №№90-91.

4. Про затвердження Державної програми щодо запобігання і протидії корупції на 2011 – 2015 роки: Постанова Кабінету Міністрів України від 28.11.2011 № 1240: [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1240-2011-%D0%BF>

5. Про прокуратуру [Текст]: закон України від 5 листопада 1991 року №1789-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1991. –

№53. – Ст. 793 (із змінами, внесеними згідно із законами України від 13 квітня 2012 року №4652 – VI (4652 17) та від 17 травня 2012 року 4711 VI (4711-17).

УДК 342.9 (043.2)

Суходольський А. Ю.,

ад'юнкт,

Донецький юридичний інститут МВС України, м. Донецьк

Науковий керівник: Веселов М. Ю., к.ю.н., с.н.с., доцент

ВИКОНАННЯ ПОСТАНОВ ПРО ПОЗБАВЛЕННЯ ПРАВА КЕРУВАННЯ ТРАНСПОРТНИМИ ЗАСОБАМИ

Висока соціальна значимість інституту адміністративної відповідальності для життєдіяльності суспільства зумовлює необхідність проведення досліджень щодо його подальшого вдосконалення. Тим більше, що розвиток нормативно-правового регулювання адміністративної відповідальності не позбавлений ряду проблем. Безумовно, що певні із зазначених проблемних питань спостерігаються і у діяльності, яка пов'язана з реалізацією адміністративних стягнень за правопорушення у сфері безпеки дорожнього руху, у першу чергу штрафів. Основні вимоги провадження по виконанню постанови про позбавлення спеціального права визначені у главі 30 КУпАП. Відповідно до ч. 1 ст. 317 КУпАП постанова про позбавлення права керування ТЗ виконується посадовими особами ОВС, зазначеними у пункти 2 і 3 ч. 2 ст. 222 цього Кодексу. Здається, що порядок виконання подібного виду стягнень достатньо врегульовано та не може викликати будь-яких ускладнень у його реалізації. Але аналіз статистичних даних свідчить про те, що досягти абсолютного показника у виконанні постанов про позбавлення водіїв права керування ТЗ не вдається. Як приклад, розглянемо Звіт про результати роботи щодо вилучення посвідчення водіїв, позбавлених права керування згідно постанов суду підрозділів УДАІ ГУМВС України в Донецькій області за 12 міс 2012 року. Так за звітний період підрозділами ДАІ області було отримано 1882 постанови суду про позбавлення права керування ТЗ, за якими 1233 посвідчення водія вилучено, що становить 67,7%

виконання. Не виконано було 649 постанов. Причинами невиконання стали: втрата особою посвідчення водія – 18 (2,8%); відмова від здачі посвідчення водія – 27 (4,16%); відсутність особи, позбавленої права керувати, за місцем проживання – 89 (13,7%); позбавлені повторно (тобто вже не мають посвідчення водія) – 163 (25,1%); не отримували посвідчення водія взагалі – 352 (54,2%). Можна казати про те, що вказаній кількості громадян фактично вдалося уникнути адміністративної відповідальності за допущені ними порушення ПДР. Детальним вивченням причин невиконання постанов про позбавлення спеціального права можна змоделювати наступні види типових ситуацій:

а) не зважаючи на надані працівникам ДАІ повноваження щодо тимчасового вилучення посвідчень водіїв, у разі скоєння останніми порушень ПДР за які передбачено позбавлення права керування, вказані заходи вживаються не в повному обсязі;

б) судами приймаються подвійні рішення про позбавлення права керування водіїв відносно осіб раніше позбавлених такого права за допущені ними порушення ПДР, а у деяких випадках відносно осіб яким взагалі не надавалось таке право. У загальному вигляді, усі причини невиконання постанов про позбавлення фізичних осіб права керування ТЗ можна поділити на суб'єктивні та об'єктивні.

Важелів примусити особу, яка позбавлена права керування ТЗ здати посвідчення водія у правоохоронців існує не дуже багато:

а) у разі надходження постанови суду про позбавлення водія права керування ТЗ, якщо посвідчення водія не вилучено, а особа його отримувала, інспектор ДАІ надсилає правопорушникові повідомлення про позбавлення права керування за місцем його проживання, у якому зазначає дату винесеної судом постанови, положення статті 321 КУпАП, а також інформацію про необхідність прибуття до підрозділу ДАІ у визначений строк для здачі посвідчення водія або тимчасового дозволу на право керування ТЗ [1].

б) під час оформлення документів для видачі або обміну посвідчень водія посадовими особами Центрив ДАІ проводяться відповідні перевірки. Якщо при проведенні перевірки поданих особами документів буде встановлено, що вони позбавлені права керування ТЗ, вони до іспитів не допускаються, посвідчення водія